

РЕШЕНИЕ

№ 6863

гр. София, 01.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 17.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **13544** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 1 от Данъчно-сигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е въз основа на жалба от „Х. п на Б.“, ЕИК:[ЕИК], представлявана от адв. И. Ю. А. – Р., с адрес за кореспонденция: [населено място], ул. “Д. М. № 85, ап.3, срещу Решение № ПИ-430/04.11.2019 г. на Директора на ТД на НАП [населено място], с което са потвърдени обжалваните по административен ред: Разпореждане за присъединяване с изх. № 8842/2012/000003/15.04.2015 и Разпореждане за присъединяване с изх. № С 180022-105-0063241/17.03.18 г., издадени от И. Балканска на длъжност главен публичен изпълнител.

В жалбата се излагат доводи, че решението е неправилно и незаконосъобразно и се иска да бъде отменено, ведно с разпорежданията.

Жалбоподателят „Х. П. НА Б.“ – редовно уведомен, представлява се от адв. Р., която моли жалбата да бъде уважена. Счита, че всички елементи, които са посочили в нея са потвърдени. Според нея липсват доказателства за надлежно връчване на въпросните НП, които са присъединени. Моли съдът да приеме за основателно и доказано искането за отмяна на процесното решение. Моли за срок за писмени бележки.

Ответникът ДИРЕКТОРА НА ТД НА НАП С. – редовно уведомен, се представлява от юр.к.П., с пълномощно по делото, моли жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна и недоказана. Счита, че процесното обжалвано решение е правилно и законосъобразно, предвид събраните по преписката доказателства. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София-град след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Производството пред РО е образувано по реда на чл. 266 и сл. от Данъчно - осигурителен процесуален кодекс /ДОПК/.

Съгласно принципа за процесуална икономия двете жалби следвало да бъдат разгледани в едно производство.

Жалбоподателят оспорил, пред РО, действията на публичен изпълнител, обективирани в Разпореждане за присъединяване с изх. №8842/2012/000003/15.04.2015 г. и Разпореждане за присъединяване с изх. №С 180022-105-0063241/17.03.2018 г., като счита същите за неправилни и неоснователни. В жалбите се излагали твърдения, че по отношение на присъединените с двата акта вземания е изтекла предвидената в чл. 82, ал. 1, б. „а“ погасителна давност. Съгласно цитираната разпоредба, административното наказание не се изпълнявало ако са изтекли две години, когато наложеното наказание е глоба. В тази връзка направил искане за отмяна на процесните разпореждания.

За да се произнесе, решаващият орган приел за установено от фактическа страна, следното:

Срещу жалбоподателя е образувано Изпълнително дело № 22120008842/2012 г., във връзка с установени и изискуеми публични вземания, непогасени в предвидените срокове. Същите представлявали имуществена санкция по Наказателно постановление № ПП-2/27.05.2011 г. на Сметна палата С.. Издадено било Съобщение за доброволно изпълнение /СДИ/ с изх. №8842-000002/11.12.2012 г., което е връчено лично на И. Ю. А.-Р. на 11.10.2019 г.

На 15.04.2015 г. било издадено Разпореждане за присъединяване с изх. № 8842/2012/000003/15.04.2015 г., с което в производството по събиране на публични вземания по ИД № 8842/2012 по описа на ТД на НАП С., е допуснато присъединяване на публичен взыскател - Общинска администрация П. за вземане /имуществена санкция/ по НП № 255/12.09.2013 г. в размер на 2 000,00 лв. Същото е връчено лично на И. Ю. А.-Р. на 11.10.2019 г.

На 29.11.2016 г. с Постановление за налагане на обезпечителни мерки /П./ с изх. № С 160022-022-0039940/29.11.2016 г. е наложен запор на лек автомобил „Мерцедес“. С П. с изх. №С 160022-022-0039944/29.11.2016 г. е наложен запор на банкова сметка на жалбоподателя, находяща се в ТБ А. Б. Б. АД. Същите били връчени на И. Ю. А.-Р. на 11.10.2019 г.

На 17.03.2018 г. с издаването на Разпореждане за присъединяване с изх. №С 180022-105-0063241/17.03.2018 г. в производството по събиране на публични вземания по ИД № 8842/2012 по описа на ТД на НАП С., било допуснато присъединяване на публичен взыскател - Комисия за защита на личните данни за вземане /имуществена санкция/ по НП № 34/17.11.2014 г. в размер на 2 100,00 лв. и вземане /имуществена санкция/ по Решение № Р-761/03.09.2015 г. в размер на 1 500 лв. Същото е връчено лично на И. Ю. А.-Р. на 11.10.2019 г.

Предмет на разглеждане в административното производство били Разпореждане за присъединяване с изх. №8842/2012/000003/15.04.2015 г. и Разпореждане за присъединяване с изх. №С180022-105-0063241/17.03.2018 г.

При така описаната фактическа обстановка, решаващият орган намира жалбата за неоснователна, предвид следните съображения:

Създадените с годно, по смисъла на чл. 209 ДОПК, изпълнително основание задължения подлежали на доброволно изпълнение. Тогава, когато то не е осъществено в определения срок, законодателят създал възможност целеният материалноправен резултат да бъде осъществен чрез упражняването спрямо длъжника на държавна принуда. За да се гарантират правата на органа по изпълнението и на длъжника, законодателят бил създал изпълнителното производство, което било сложен динамичен състав, поредица от актове и действия на изпълнителния орган и на длъжника. В конкретния случай следвало да се приеме, че е налице публично вземане, което не е било заплатено в срок, поради което изпълнителното основание било изпратено на публичния изпълнител в компетентната териториална дирекция за образуване на изпълнително производство. Наличието на предявен изпълнителен титул обвързвало публичния изпълнител със задължението да предприеме действия по неговото изпълнение, а именно - да образува изпълнително производство и да предприеме действия по принудително събиране, по арг. на чл. 220, ал. 1 от ДОПК.

По отношение на направеното в жалбата твърдение, че спрямо присъединените с Разпореждане за присъединяване с изх. №8842/2012/000003/15.04.2015 г. и Разпореждане за присъединяване с изх. №С 180022-105-0063241/17.03.2018 г. вземания е изтекла предвидената в чл. 82, ал. 1, б. „а“ погасителна давност, РО счел същото за неправилно и неоснователно. Съгласно цитираната разпоредба, административното наказание не се изпълнявало ако са изтекли две години, когато наложеното наказание е глоба. В конкретния случай към ИД били присъединени вземания, представляващи административни санкции „имуществени санкции“, а не „глоби“. Съгласно Тълкувателно решение №3 от 03.07.2014 г. по тълкувателно дело №5/2013 г., О. на ВАС давностните срокове, предвидени за изпълнение на административното наказание „глоба“ в чл. 82, ал. 1, б. „а“, във връзка с ал. 2 и ал. 3 от ЗАНН, не били приложими по отношение на „имуществената санкция“, наложена с влязло в сила наказателно постановление. Не бил налице законодателен пропуск или непълнота по смисъла на чл. 46 от ЗНА, за да се обоснове приложението им по аналогия. Освен това разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ДОПК не била приложима по отношение на имуществените санкции, а само по отношение на глобите. Имуствената санкция не била глоба, а е друг вид административна санкция, като разграничението ясно било направено и в разпоредбата на чл. 162, ал. 2, т. 5 от ДОПК. Цитираният текст от ДОПК ги посочвал отделно, с което се потвърждавала тезата, че

законодателят прави ясно разграничение между двата института.

Обжалваните Разпореждане за присъединяване с изх. №8842/2012/000003/ 15.04.2015 г. и Разпореждане за присъединяване с изх. №0180022-105-0063241/ 17.03.2018 г., били издадени от компетентен орган - от публичен изпълнител към ТД на НАП С., съгласно правомощията, определени в чл. 167, ал. 1 от ДОПК и въз основа на гореизложеното, и на основание чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно- осигурителния кодекс, оставил жалба с вх. №10-53-00-822/21.10.2019 г. и жалба с вх. №10-53-00-823/21.10.2019 г. по описа ТД на НАП С., подадени от ПП „Х. партия на Б.“, ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция - [населено място], [улица], ап. 3, представлявана от И. Ю. А.-Р., срещу Разпореждане за присъединяване с изх. №8842/2012/000003/15.04.2015 г. и Разпореждане за присъединяване с изх. №С180022- 105-0063241/17.03.2018 г., издадени от И. Балканска на длъжност главен публичен изпълнител в ТД на НАП С., без уважение, като неоснователни.

При така установените факти, от правна страна съдът съобрази следното:

Предмет на оспорване е Решение № ПИ-430/04.11.2019 г. на Директора на ТД на НАП [населено място] - индивидуален административен акт, за който акт изрично е предвиден съдебен контрол по реда на ДОПК, съгласно чл.268, ал.1 от ДОПК. Оспорването е направено в рамките на 7-дневния срок, предвид връчването му, а жалбата е подадена в срок. Оспорването е иницирано от надлежна страна с правен интерес, поради което производството е процесуално допустимо.

При разглеждането по същество и след проверка на оспорения административен акт на основанията по чл.160, ал.2 от ДОПК, съдът приема жалбата за частично основателна по следните съображения:

Оспореното решение представлява валиден административен акт, издаден от компетентен орган и в кръга на законоустановените му правомощия по чл.267 от ДОПК. Същото е постановено в производство по обжалване на разпореждане на публичен изпълнител при ТД на НАП - [населено място], в писмена форма и съдържа всички съществени елементи на формата на индивидуален административен акт, установени с чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочени са фактическите и правни основания, мотивирали постановеното решение. Предвид горното съдът приема, че Решение № ПИ-430/04.11.2019 г. на Директора на ТД на НАП [населено място] е валиден акт, издаден в надлежна форма, при липса на съществени нарушения на процедурните правила.

При извършената проверка за съответствието на обжалвания акт с материалния закон, съдът приема следното:

С порът между страните е свързан с приложението на чл.82, ал.1, б”а” ДОПК, като жалбоподателя излагайки твърдения, че основанието за образуване на изпълнително производство са наложени глоби на представляваната от него партия се позовава на чл.82, ал.1, б”а” ДОПК, а административния орган твърдейки, че се касае за наложени имуществени санкции, че не е изтекла такава.

Основният спор по делото е относно наличието на противоречие на обжалвания акт с материалния закон и в частност дали установените по делото факти обосновават извод

относно наличието на предвидените в закона предпоставки за погасяване по давност на двете публични задължения, предмет на принудително събиране по посоченото в жалба по изпълнително дело.

За да се формират правни изводи относно това кои срокове са приложими относно погасяването по давност, следва преди всичко да се изясни какъв е характера на задължението, подлежащо на принудително събиране. Това е изяснено в задължителното за съдилищата тълкуване на закона, дадено с тълкувателно решение № 3/03.07.2014г. по т.д. № 5/2013г. на ВАС. В мотивите на тълкувателното решение ясно е посочено, че административни наказания са тези, посочени в чл.13 от ЗАНН – обществено порицание, глоба и временно лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност. Подчергано е, че административните наказания се налагат само по отношение на физически лица. Имуществената санкция е изведена в специалната разпоредба на чл.83 ал.1 от ЗАНН, съответно в самостоятелна глава четвърта от ЗАНН, за да се подчертае от законодателя, че правният и характер не е такъв на административно наказание. Излагайки ред допълнителни аргументи ВАС заключава, че правилата, приложими към глобите, налагани на физически лица, не следва механично да се прилагат към имуществените санкции, налагани на юридически лица и еднолични търговци. Изричният отговор на поставения пред ВАС въпрос е, че давностните срокове, предвидени за изпълнение на административното наказание глоба в чл.82 ал.1 б.А, във връзка с ал.2 и 3 от ЗАНН, не са приложими по отношение на имуществената санкция, наложена с влязло в сила наказателно постановление.

Съдът не споделя правните доводи на жалбоподателя, тъй като те се основават на неправилна оценка на същността на имуществената санкция. Както бе посочено по-горе, макар и прилагана в едно наказателно по същността си производство, имуществената санкция няма белезите на административно наказание, а е особен вид публично задължение. Това на практика означава, че търсенето на защита чрез въвеждане на съображения от (административно)наказателен характер може успешно да се реализира в рамките на процеса по налагане на санкцията. След като този процес е приключил с влязъл в сила акт за определянето и, подобни аргументи са несъстоятелни. Възраженията на жалбоподателя за погасяване на (административно)наказателното преследване по давност на основание чл. 81 ал.3 вр. с чл.80 ал.1 т.5 от НК, във връзка с чл.11 от ЗАНН, е следвало да се направят преди приключване на административнонаказателното производство, за да бъдат взети предвид от съответния решаващ орган, в който смисъл е и цитираната от самия жалбоподател съдебна практика. Такива възражения е могло да се направят включително и в жалба срещу постановленията, подадена в срок до районния съд. След влизане в сила на наказателните постановления, възражение за давност спрямо имуществена санкция може да се прави само при условията на ДОПК.

Съгласно чл.168 т. 3 от ДОПК изтичането на погасителната давност е основание за погасяване на публичните вземания и отписването им съгласно чл.173 ал.1 ДОПК, което на основание чл.173 ал.2 ДОПК се извършва служебно само в случаите на чл.171 ал.2 ДОПК на абсолютна давност, а по аргумент от противното – във всички останали случаи, при изтичане на обикновената погасителна давност по възражение на заинтересуваното лице. Чл.171 ал.1 ДОПК регламентира обикновена 5-годишна давност за погасяване на публичните вземания, срокът на която започва да тече от първи януари на годината, следваща тази, през която е трябвало да се плати

публичното задължение. Чл.171 ал. 2 ДОПК / в актуалната към момента на постановяване на обжалваните актове редакция Д.В.бр.64/2019 г. в сила от 13.08.2019 г./ регламентира абсолютна 10-годишна погасителна давност, считано от първи януари на годината, следваща тази, през която е трябвало да се плати публичното задължение, с изтичането на която се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, в които изпълнението на задължението е отсрочено или разсрочено или изпълнението е спряно по искане на длъжника или е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета раздел Па. В процесния случай наложената с НП от 12.09.2013 г. имуществена санкция е влязла в сила на 18.11.2013 г. Поради което тази имуществена санкция е следвало да се плати с влизане в сила на определящото я наказателно постановление, т.е. давността за погасяването ѝ е започнала да тече на 01.01.2014 и към настоящия момент е погасена по давност. Поради това неправилно решаващият орган е приложил материалния закон, като е оставил жалбата, срещу разпореждане за присъединяване с изх. № 8842/2012/000003/ 15.04.2015 г. без уважение, като неоснователна. Обжалваното решение е незаконосъобразно, поради което съдът следва на основание чл.160 ал.1 от ДОПК да го отмени в тази му част.

Тъй като по смисъла на чл.173 ДОПК отписването на публичните вземания при наличието на основание за погасяването им по давност е изцяло в правомощията на публичния изпълнител, след като с разпореждането му и с потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП– С. не са засегнати и изследвани съществени въпроси, свързани с прилагането в случая на чл.168 т. 3 ДОПК, се налага извод, че обжалваното решение по чл. 267 ал. 2 ДОПК следва да бъде отменено ведно с потвърденото с него разпореждане на публичния изпълнител в частта му досежно установените публични задължения, съставляващи наложена на длъжника имуществена санкция, като преписката следва да бъде върната на последния за ново произнасяне по направеното възражение за изтекла погасителна давност при спазване на задължителните указания на съда по тълкуване и прилагане на закона.

В останалата част жалбата е неоснователна.

Изпълнителните основания, по смисъла на чл. 209 ДОПК, подлежат на доброволно изпълнение. Когато обаче то не е осъществено в определения срок, законодателят е създал възможност целеният материалноправен резултат да бъде осъществен чрез упражняването спрямо длъжника на държавна принуда. За да се гарантират правата на органа по изпълнението и на длъжника, законодателят е създал изпълнителното производство, което действително е сложен динамичен състав, поредица от актове и действия на изпълнителния орган и на длъжника. В конкретния случай следва да се приеме, че е налице публично вземане, което не е заплатено в срок, поради което изпълнителното основание е изпратено на публичния изпълнител в компетентната териториална дирекция за образуване на изпълнително производство. Наличието на предявен изпълнителен титул обвързва публичния изпълнител със задължението да предприеме действия по неговото изпълнение, а именно - да образува изпълнително производство и да предприеме действия по принудително събиране, по арг. на чл. 220, ал. 1 от ДОПК.

По отношение на направеното в жалбата твърдение, че спрямо присъединеното с Разпореждане за присъединяване с изх. № С 180022-105-0063241/17.03.2018 г. вземане е изтекла предвидената в чл. 82, ал. 1, б. „а“ погасителна давност, правилно РО е счел същото за неправилно и неоснователно. Съгласно цитираната разпорежба, административното наказание не се изпълнявало ако са изтекли две години, когато наложеното наказание е глоба. В конкретния случай към ИД са присъединени вземания, представляващи административни санкции „имуществени санкции“, а не „глоби“. Съгласно Тълкувателно решение № 3 от 03.07.2014 г. по тълкувателно дело № 5/2013 г., О. на ВАС давностните срокове, предвидени за изпълнение на административното наказание „глоба“ в чл. 82, ал. 1, б. „а“, във връзка с ал. 2 и ал. 3 от ЗАНН, не са приложими по отношение на „имуществената санкция“, наложена с влязло в сила наказателно постановление. Не е налице законодателен пропуск или непълнота по смисъла на чл. 46 от ЗНА, за да се обоснове приложението им по аналогия.

Освен това съгласно чл.168 т. 3 от ДОПК изтичането на погасителната давност е основание за погасяване на публичните вземания и отписването им съгласно чл.173 ал.1 ДОПК, което на основание чл.173 ал.2 ДОПК се извършва служебно само в случаите на чл.171 ал.2 ДОПК на абсолютна давност, а по аргумент от противното—във всички останали случаи, при изтичане на обикновената погасителна давност по възражение на заинтересуваното лице. Чл.171 ал.1 ДОПК регламентира обикновена 5-годишна давност за погасяване на публичните вземания, срокът на която започва да тече от първи януари на годината, следваща тази, през която е трябвало да се плати публичното задължение. Чл.171 ал.2 ДОПК / в актуалната към момента постановяване на обжалваните актове редакция Д.В.бр.64/2019 г. в сила от 13.08.2019 г./ регламентира абсолютна 10-годишна погасителна давност, считано от първи януари на годината, следваща тази, през която е трябвало да се плати публичното задължение, с изтичането на която се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, в които изпълнението на задължението е отсрочено или разсрочено или изпълнението е спряно по искане на длъжника или е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета раздел IIа. В конкретния случай тази пет годишна давност не е настъпила.

При този изход на спора страните имат право на деловодни разnosки съобразно уважената, респ. съобразно отхвърлената част от жалбата. Оспорвацият не е направил искане за присъждане на разnosки. Ответникът е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, доколкото е представяван от юрисконсулт, изготвил писмени бележки, съобразно отхвърлената част от жалбата, в полза на учреждението, в чиято структура са административните органи, издали оспорваните актове, се дължат разnosки в размер на 100 лева.

Водим от горното и на основание чл.268, ал.2 от ДОПК, Административен съд-София град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на „Х. партия на Б.“, ЕИК:[ЕИК], представлявана от адв. И. Ю. А. – Р., Решение № ПИ-430/04.11.2019 г. на Директора на ТД на НАП [населено място], в частта, в която е потвърдено Разпореждане за присъединяване с изх. № 8842/2012/000003/15.04.2015 г., издадено от И. Балканска на длъжност главен публичен изпълнител, **КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТМЕНЯ Разпореждане за присъединяване с изх. № 8842/2012/000003/15.04.2015 г., издадено от И. Балканска на длъжност главен публичен изпълнител.

ВРЪЩА преписката на публичния изпълнител при ТД на НАП-гр.С., за изпълнение на дадените с настоящото решение задължителни указания по прилагането на закона относно отписване поради изтекла давност на задълженията, описани в Разпореждане за присъединяване с изх. № 8842/2012/000003/15.04.2015 г., издадено от И. Балканска на длъжност главен публичен изпълнител.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Х. партия на Б.“, ЕИК:[ЕИК], представлявана от адв. И. Ю. А. – Р., с адрес за кореспонденция: [населено място], ул. “Д. М. № 85, ап.3, срещу Решение № ПИ-430/04.11.2019 г. на Директора на ТД на НАП [населено място], в частта, в която е оставена без уважение жалбата и е потвърдено обжалваното по административен ред Разпореждане за присъединяване с изх. № С 180022-105-0063241/17.03.18 г., издадено от И. Балканска на длъжност главен публичен изпълнител.

ОСЪЖДА „Х. партия на Б.“, ЕИК:[ЕИК], представлявана от адв. И. Ю. А. – Р., да заплати на Национална агенция за приходите, сумата в размер на 100 лв., представляваща направени по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: